

ת"פ 35882/10/14 - מדינת ישראל נגד מרגריטה חומנקו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 35882-10-14 מדינת ישראל נ' חומנקו(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרגריטה חומנקו (עצירה)

הנאשמת

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד נעמה טל והמתמחה סתיו שורצברג
ב"כ הנאשמת עו"ד ניר רהט
הנאשמת הובאה על ידי שב"ס

גזר דין

1. כללי:

הנאשמת הורשעה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי ההסדר, הוסכם כי יוזמן תסקיר משירות המבחן, הצדדים יטענו למתחם ענישה של מאסר בפועל הנע בין שש וחצי שנים לאחת עשרה וחצי שנים ומאסר על תנאי כשכל צד יהיה רשאי לטעון טענותיו בגדר המתחם.

2. עובדות כתב האישום:

על פי עובדות כתב האישום, במהלך השנים 2010-2014 (להלן: "התקופה") היו גנאדי דרוזדובסקי (להלן: "גנאדי") והנאשמת שותפים למגורים.

במהלך החודשים פברואר עד ספטמבר 2014 שכרו גנאדי והנאשמת יחידת דיור למגוריהם ברחוב קיבוץ גליות 56, נס ציונה (להלן: "הבית").

במהלך התקופה, נהגו הנאשמת וגנאדי לשתות משקאות אלכוהוליים לשוכרה ובין

השניים נתגלעו ויכוחים אשר כללו לעיתים עימותים פיזיים, פגיעה ברכוש, איומים ופגיעה בגוף.

ביום 16.9.2014 בשעה 19:00 לערך, נכנ ג די לבית כשהוא שיכור ובידו בקבוק וודקה, התיישב על המיטה לצידה של הנאשמת והשניים שתו יחד מהוודקה.

בהמשך, נתגלע ויכוח בין גנאדי לנאשמת במהלכו תקף גנאדי את הנאשמת בכך שהשכיבה על המיטה, התיישב עליה וחנק אותה באמצעות ידיו. הנאשמת נאבקה בו, הדפה אותו והצליחה להשתחרר ממנו.

בסמוך לכך, נטלה הנאשמת סכין ודקרה באמצעותו את גנאדי בסנטר, בחזה ולבסוף נעצה את הסכין בצווארו.

כתוצאה מן הדקירות, נגרמו לגנאדי מספר שפשופים בגפיים ובפנים, פצעי דקירה שטחיים בבית החזה ובסנטר ופצע דקירה בצוואר בעומק של כ- 11 ס"מ שפגע בוריד העלום הימני וגרם לדימום של שני ליטר דם לתוך גופו. כתוצאה מן הדימום הפנימי התמוטט גנאדי תוך מספר שניות על הרצפה בסמוך לחדר המקלחת ונפטר.

בשעה 21:40 לערך, הלכה הנאשמת למכולת הסמוכה לבית כדי לרכוש משקה אלכוהולי, המכולת היתה סגורה ולפיכך עזבה הנאשמת את המקום והלכה לגן ציבורי הסמוך לתחנה המרכזית בנס ציונה.

בשעה 23:20 לערך חזרה הנאשמת לבית, ראתה את גנאדי שוכב באותו מקום, התקשרה למד"א באמצעות הטלפון של גנאדי, מסרה כי יש אדם מת בבית, ניתקה את הטלפון מבלי להותיר את פרטיה ועזבה את הבית.

תסקיר שירות המבחן:

3.

הנאשמת בת 56 שנים, ילידת רוסיה ואם לבן שהינו בן 35 שנים המתגורר בהולנד. היא גרושה מבעלה הראשון ואלמנה מנישואיה השניים.

הנאשמת בוגרת 17 שנות לימוד ולטענתה יש לה תואר ראשון ושני בפסיכולוגיה ומנהל עסקים, נישאה בגיל 18 שנים, נולדה לה בת שנפטרה בגיל 7 חודשים ובן שנולד שנתיים לאחר מכן.

הנאשמת תיארה בפני קצינת המבחן מערכת יחסים אלימה מצד בעלה בגינה התגרשו לאחר שמונה שנות נישואין. את בנה גידלה לבדה והתפרנסה מעבודות שונות. בהמשך נישאה לאדם הצעיר ממנה ב - 12 שנים אשר עמו ועם בנה, הוריה ואחותה עלתה ארצה בשנת 1996.

שבעה חודשים לאחר עלייתה ארצה נפטר אביה ולאחר מספר שנים החליטו אמה ואחותה לשוב לרוסיה בשל קשיי הסתגלות, ובנה אף הוא חזר לרוסיה. הנאשמת נותרה עם בעלה בישראל על מנת להחזיר חובות ובשל העדר רצון לשוב להתגורר עם אמה ואחותה נוכח מערכת יחסים מורכבת עמן.

בנה של הנאשמת חי בהולנד, הוא עורך דין במקצועו ואינו מקיים כל קשר עמה.

בארץ עבדה הנאשמת במכבסה, לאחר מות בעלה השני נותרה לבדה, חלה התדרדרות במצבה הרגשי והרפואי, היא חדלה לעבוד וצברה חובות. באופן חד פעמי פנתה לשירותי הרווחה על מנת לקבל סיוע אולם לא התמידה בקשר הטיפולי איתם.

בתקופה זו הכירה את המנוח שהיה דר רחוב והם שכרו יחדיו דירה למגוריהם. לטענתה המנוח עבד לפרקים כחשמלאי והיה מכור לאלכוהול, היא חיה בבדידות ובינה לבין המנוח היו יחסי תלות הדדיים. המנוח נהג כלפיה באלומות והיא הגישה מספר תלונות למשטרה. במהלך השנים עברו בין דירות שכורות ולעיתים היו חסרי בית ולנו בגינות ציבוריות. בתקופות אלה נהגו לשתות משקאות אלכוהוליים ובהיותם תחת השפעתם, נתגלעו ביניהם ויכוחים שהתדרדרו לעימותים פיזיים, פגיעה ברכוש ואיומים.

הנאשמת סיפרה כי בערב האירוע, במהלך ויכוח בינה לבין המנוח הוא חנק אותה עד שהתעלפה, כשהתאוששה ראתה כי המנוח ניגש לשירותים וכשיצא התמוטט על הרצפה. היא ניסתה להעירו אך לא הצלחה וסברה כי הוא שתוי ויתעורר בהמשך. משכך, יצאה את הבית לקנות סיגריות ואוכל, כשחזרה ראתה כי הוא מצוי באותו מצב והתקשרה למד"א.

הנאשמת לא זכרה את התנהגותה האלימה בהיותה תחת השפעה כבדה של אלכוהול.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת מתקשה ליטול אחריות על מעשיה כמו גם על אורח החיים שניהלה טרם האירוע, מתקשה לגלות אמפטיה למות המנוח וממוקדת במצוקותיה, באובדנים שחוותה במהלך השנים, היותה קורבן לאלימות של המנוח כלפיה תוך ניתוק רגשי מהתוצאה הקשה של התנהלותה.

קצינת המבחן התרשמה כי המעשה לא גרם לזעזוע בעולמה הרגשי של הנאשמת ולהבנה כי עליה לעשות שינוי בדפוסי החשיבה וההתנהגות שלה אם כי יתכן ותגובה זו מקורה בצורך רגשי הגנתי וקושי להתמודד עם ההכרה שגרמה למותו של אדם. הנאשמת ממשיכה לבטא עמדות נוקשות השוללות התמכרות או צורך טיפולי כלשהו ואינה מוכנה להשתלב בטיפול בין כותלי הכלא. בכלא היא עובדת במתקן היצרני לשביעות רצון הממונים עליה ולומדת עברית באולפן.

שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירת אלימות ולא המליץ על ענישה ברף הנמוך לאור האמור ולאור העובדה שהנאשמת אינה מבטאת רצון להשתלב בטיפול כאמצעי להפחתת הסיכון.

ראיות לעונש:

4.

ב"כ הנאשם הגיש חוות דעת של הפסיכותרפיסטית, הגב' טלי עדן ממכון גרין לפסיכולוגיה מתקדמת, חוות דעת

עמוד 3

שנערכה על סמך מסמכים שנמסרו לה - כתב האישום המתוקן, פרוטוקול בית המשפט, רישום ביקורים של הנאשמת אצל רופאת המשפחה, סיכום אשפוז בבית חולים "אסף הרופא", תסקיר קצינת המבחן, חוות דעת עו"ס הכלא ובדיקה אחת של הנאשמת בכלא "נווה תרצה".

המומחית התרשמה כי נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על היותה תחת התקפה פיזית שייתכן וסיכנה את חייה ולא ניתן לשלול אפשרות שהתנהגה כמתואר על רקע מצוקה גבוהה ומתוך רצון להגן על עצמה ולא מתוך כוונה להרוג את המנוח. עוד נכתב בחוות הדעת כי אין אינדיקציה להתנהגות אלימה של הנאשמת כלפי המנוח מיוזמתה, למעט התנהגות תגובתית לאלימות שהפגין המנוח כלפיה וכי בהתייחסותה לעבירה בולטת תחושה של מצוקה ואשמה.

לעניין השימוש באלכוהול טענה בפניה הנאשמת כי השימוש בו היה כתחליף לשיכון כאבים בהעדר יכולת לרכוש תרופות ופרט לכך אין אינדיקציה לדפוסי התנהגות המאפיינים מכורים כבדים לאלכוהול. חזרתה של הנאשמת לדירה והזעקת מד"א מלמדת על תחושת אחריות כלפי המנוח, ולאור כל המתואר הערכת הסיכון הנשקף מפניה לאלימות חוזרת הוא נמוך כשהדגש אינו על היותה במצב של שכרות אלא בהיותה חשופה להתקפה פיזית קשה שסיכנה אותה.

המומחית המליצה להשית על הנאשמת עונש ברף התחתון של המתחם.

המומחית נחקרה על ידי ב"כ המאשימה, אישרה כי לא קראה את הודעותיה של הנאשמת במשטרה, נפגשה עמה פעם אחת למשך מספר שעות, העידה כי לדעתה הנאשמת אינה אלקוהוליסטית לאור נתונים רפואיים הנלמדים מניתוח אורתופדי קשה שעברה הנאשמת שם אין אזכור לתסמינים של אלקוהוליזם שחייבים להיות לפני שעוברים ניתוח עם הרדמה.

כן הסכימה המומחית כי אלקוהול יכול להיות זרז להתנהגות בעייתית במקרים מסויימים. המומחית נשאלה האם כשמדובר באישה שנוהגת לצרוך אלקוהול במקום תרופות, שבאירוע שתתה אלקוהול וגרמה למות אדם, והדבר הראשון שעשתה זה לחפש עוד אלקוהול האם זו לא אינדיקציה לבעיה בנושא האלקוהול והשיבה כי לא בהכרח מכיוון שכאשר היו לה תרופות בעבר היא השתמשה בהן. יחד עם זאת העידה כי העובדה שהנאשמת הלכה לאחר האירוע לרכוש אלקוהול יכולה ללמד על דפוסים או שימוש לרעה או צורך מסוים בלקבל את החומר הזה כדי להירגע אך מפה עד אלקוהוליזם הדרך ארוכה, באשר התנהגותה של הנאשמת אינה מלמדת על התמכרות, התמכרות עליה ניתן ללמוד מדפוסי התנהגות בעייתיים כמו בטלה, הפרעה לסדר הציבורי, בעיות רפואיות ותסמונת גמילה.

המומחית אומתה עם העובדה כי הנאשמת לא עבדה עובר לביצוע העבירה, גרה לעיתים ברחוב והיו בינה לבין המנוח עימותים פיזיים ופגיעה ברכוש, ולטענתה אפשר לפרש נתונים אלה בכמה צורות. הפרשנות שלה היא שמדובר באישה מבוגרת, בת 56 היום, שסבלה מבעיות רפואיות קשות והגיעה למצבים של פת לחם ללא קורת גג. בתקופות אחרות היא עבדה, אפילו בשני מקומות עבודה, ואין אינדיקציה לרישומים פליליים המעידים על

התנהגות אלימה. המומחית אומתה עם העובדה כי הנאשמת הגישה תלונה אחת כנגד המנוח בגין אלימות מילולית והשיבה כי הנאשמת אמרה לה כי הזמינה את המשטרה רק כאשר חשה שהיא נמצאת בסכנה וכי חלקה בעימותים הפיזיים היה אך תגובתי לאלימות של המנוח כלפיה.

משנשאלה המומחית האם נכון לומר שמקריאת חוות דעתה עולה הרושם כי מדובר בהגנה עצמית השיבה כי אינה יכולה לשלול אפשרות זו בניגוד לאמור בחוות הדעת ולפיה הנאשמת ניסתה להגן על עצמה.

המומחית הודתה כי חלק מן הדברים שהוצגו לה במהלך חקירתה כגון ריבוי תלונות של הנאשמת בגין אלימות, איומים והיזק לרכוש במזיד לא היו בפניה ואם היתה נחשפת אליהם היתה בודקת אותם.

5. טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה טען כי הערך המוגן במקרה זה הוא חיי אדם, כי קיים צורך בהרתעת הרבים וכי המקרים של שימוש בסכין שמסתיימים בתוצאה קטלנית בכלל ועל רקע אלוהול בפרט אינם נדירים ויש להעביר מסר באמצעות ענישה מחמירה על חומרתה של העבירה בנסיבותיה. הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה היו שימוש מופרז באלוהול, אך חרף השימוש המופרז באלוהול לנאשמת הייתה יכולת להבין את שעשתה. לאחר המעשה יצאה מהבית, חזרה, התקשרה למד"א ועזבה שוב וזאת במקום לנסות לסייע למנוח. מתסקיר שירות המבחן נלמד כי בעבר הייתה הנאשמת בקשר עם הלשכה לשירותים חברתיים אך לא התמידה, והקשר הופסק בעטייה. הנאשמת הגישה תלונה אחת על חשש שחשה ולא על אלימות פיזית נגדה. עד היום היא אינה מגלה אמפתיה, אינה חשה את הזעזוע שמצופה שתחוש מאירוע מסוג זה ומבטאת את אותן עמדות נוקשות המופיעות בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן לא המליץ על ענישה ברף הנמוך ואילו בחוות הדעת הפרטית המומחית הולכה שולל אחרי דברים שמסרה לה הנאשמת וכשנחקרה המומחית על כך השתמשה פעמים רבות בביטוי "לא יכולתי לשלול את האפשרות". עורכת חוות הדעת תיארה את התרחיש לפי סברותיה, כך אמרה שאולי פרץ אדרנלין גרם למעשה ולעיתים נמנעה מלהתמודד עם נתונים עובדתיים כמו העובדה שאחרי שהשתחררה הנאשמת מהחניקה, נטלה סכין וחזרה לדקור שלוש פעמים. כך גם הגרסה בחוות הדעת לפיה הנאשמת הבינה שהמנוח נפגע קשה ונבהלה, תיאור שלא נמסר מעולם. כל אלה מובילים לטענת ב"כ המאשימה למסקנה כי חוות הדעת אינה יכולה לעמוד לזכות הנאשמת. ב"כ המאשימה ביקש לאור כל האמור לאמץ את המתחם ולקבוע כי העונש צריך להיות ברף העליון של המתחם, גם אם לא בנקודה הכי קיצונית שלו.

ב"כ המאשימה הגיש אסופת פסיקה כמפורט להלן:

א. ע"פ 5261/06 מיסולובין נמצנקו מרינה נ' מדינת ישראל - המערערת הורשעה בהריגת בן זוגה ונדונה לתשע שנות מאסר בפועל. המנוח הכה אותה בראשה במהלך חופשה מן הכלא, היא דקרה אותו בסכין בחזהו, עזבה את הדירה והותירה בה את המנוח ללא שהזעיקה עזרה.

גם באותו מקרה דובר במערערת שהיתה תחת השפעת אלוהול, היתה נתונה לאלימות מתמשכת מצד המנוח, השניים התגוררו בדירה צפופה ולחובתה לא היו הרשעות קודמות. בית המשפט העליון דחה את

הערעור.

ב. ע"פ 10832/07 קיריל סטצ'נקו נ' מדינת ישראל הורשע המערער בהריגה ונדון לשלוש עשרה שנות מאסר בפועל. המערער הגיע אל גן ציבורי ברמת גן שם נהג ללון ושם הבחין במנוח ששכב על מזרון. בין השניים התעורר ויכוח, במהלכו הניף המנוח את ידו ופגע בכתפו של המערער, המערער איבד את שיווי המשקל והתיישב בעוד המנוח צוחק, ובתגובה נטל שבר מרצפת והלם בראשו של המנוח. המנוח התרומם ואמר למערער שאם הוא הרביץ לו זה הסוף שלו ובתגובה נטל המערער את שבר המרצפת והכה בראשו של המנוח מספר פעמים וגרם למותו.

בית המשפט זקף לזכות המערער את הודאתו בעבירה המיוחסת לו עוד במשטרה, את היותו נעדר הרשעות קודמות ואת התנהגותו האלימה של המנוח עובר לאירוע.

בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ג. ע"פ 6144/07 ילנה פלוקין נ' מדינת ישראל הורשעה המערערת לאחר ניהול הוכחות בהריגה ונדונה לתשע שנות מאסר. לאחר שהמנוח עזב את הדירה בשל קנאתו, המערערת רכשה שני בקבוקי יין והחלה לשתות מהם, ומששב לדירה התפתחו ביניהם חילופי דברים ודחיפות הדדיות, או אז נטלה המערערת סכין ודקרה את המנוח, דקירה שהביאה למותו.

בית המשפט העליון התערב בגזר הדין והעמיד את עונשה של המערערת על שבע שנות מאסר בעיקר לאור החרטה הכנה שהביעה המערערת, העדר עבר פלילי והיותה אם לשני ילדים שהצעיר בהם בן 10 שנים אשר יוותרו ללא אם.

ד. תפ"ח 7632-12-11 מדינת ישראל נ' בייב הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הריגה. בין הנאשם למנוח היו יחסי ידידות, ביום האירוע שתו השניים משקאות אלכוהוליים ומשאלה הסתיימו יצאו למכולת, קנו משקאות אלכוהוליים נוספים והמשיכו לשתותם.

לאחר מכן פשט המנוח את מכנסיו ותחתוניו וביקש מהנאשם להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלו, הפשיט את הנאשם והחל לגעת באיבר מינו של הנאשם ומשהנאשם לא הצליח בכך אמר לו המנוח שהוא אינו גבר. בתגובה דחף הנאשם את המנוח בחוזקה והפילו ארצה. לאחר מכן הכה הנאשם את המנוח בכל גופו ולבסוף חנק אותו.

על הנאשם הוטלו 13 שנות מאסר בפועל אלא שבשונה מעניינו, לנאשם היו הרשעות קודמות בעבירות רכוש, אלימות ומין והוא ריצה מאסרים - הארוך שבהם למשך שש שנים.

טיעוני ב"כ הנאשמת לעונש:

הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה וכל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נלקחו בחשבון והובילו להסכמה על המתחם כך שיש להתייחס לנסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה. עצם העובדה שמדובר בנאשמת בת 56 ללא כל עבר פלילי או תיקים פתוחים, שזו לה הסתבכות ראשונה עם החוק, אשר הודתה בכתב האישום ולא ניהלה הוכחות, מרחיקה מהרף העליון של מתחם הענישה.

לטענת ב"כ הנאשמת, התסקיר היה מפתיע ולטעמו מסקנות קצינת המבחן שגויות ונעוצות בהעדר אינטראקציה בין קצינת המבחן לנאשמת.

עורכת חוות הדעת הפרטית היא עו"ס בעלת תואר שני, אשר שימשה כקצינת מבחן 25 שנים, עובדת במסגרת פרטית שלוש שנים, מדריכת צוות מקצועי ומרצה באוניברסיטת בר אילן.

ב"כ הנאשמת חזר על תולדותיה של הנאשמת ונסיבות חייה, הגיש מסמכים רפואיים אודות מצבה הפיזי שהתדרדר במהלך השנים, ומספר שבועות לפני האירוע חלתה בשלבקת חוגרת, סבלה מפריחה, נפיחות וכאבים. הקשר עם המנוח היה אמביוולנטי, הם היו זקוקים זה לזו מבחינה כלכלית. כשהוא לא היה שיכור הוא עזר לה, וקנה לה תרופות. הייתה חלוקת תפקידים ברורה ביניהם כשהיא דאגה לסדר בתוך הבית. כשהיה משתכר היו יכוחים שלעיתים התפתחו לעימותים פיזיים. הוא מעולם לא התלונן נגדה במשטרה.

היא כן התלוננה, תלונה אחת שהולידה כתב אישום ובו שלושה אישומים, הוא השמיע איומים בפני השוטר באומרו - עכשיו שהיא התלוננה נגדי איך שאני משתחרר אני חונק אותה. הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים על ידי המאשימה, וההליך לא התנהל מאחר והוא נפטר.

ביום האירוע שניהם אכן צרכו אלכוהול, המנוח הגיע הביתה, היה יכוח והוא השכיב את הנאשמת על המיטה וחנק אותה. יש לשים לב לפערי הכוחות בין השניים. הוא צעיר ממנה ב 15 שנה, גבר חסון, היא במצב בריאותי לקוי ומתקשה לזוז. עם ברכיו התיישב על החזה שלה והתחיל לחנוק אותה, חניקה שהותירה סימנים שצולמו יום למחרת והמראים סימנים כחולים ואדומים סביב הצוואר שלה. הנאשמת הצליחה להשתחרר מהחניקה וסמוך לאחר מכן נטלה סכין ודקרה את המנוח, מדובר בדקירה קטלנית אחת. הנאשמת אינה זוכרת את האירוע ומתייסרת על שעשתה מעשה זה. כמו כן חסכה הנאשמת ניהול הוכחות בתיק.

לעניין חוסר האמפתיה, הנאשמת אינה מסתירה זאת. מערכת היחסים בינה למנוח הייתה מורכבת. לפעמים היו מסייעים זה לזה. כשהיה שיכור היו ביניהם עימותים. זה קשור לחינוך הסובייטי שקיבלה, היא אישה קשוחה ואינטליגנטית ואינה מוכנה להתכופף.

לעניין האלכוהול, קצינת המבחן סברה שיש בעיית אלכוהול ושצריך לטפל בה. המומחית מטעם ההגנה סברה שגם אם נעשה שימוש לרעה באלכוהול הטיפול שצריך להיות הוא לאו דווקא באלכוהול אלא נפשי. הנאשמת לא רואה עצמה כאלכוהוליסטית. אמנם הנאשמת לא עברה הליך גמילה, ובכל זאת שנה וחצי היא מתפקדת כמו שצריך, אין לה בעיות משמעת, היא מקבלת את גבולות המעצר ועובדת, כך עולה מדו"ח שב"ס.

לדעת ב"כ הנאשמת, קצינת המבחן טעתה כשהגיעה למסקנה בדבר מסוכנות גבוהה, מאחר ולא לקחה בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה. אף אם לנאשמת בעיית אלוהול לא מטופלת במשך עשרות שנים, היא לא השתכרה ברחוב ודקרה מישהו בגלל ענין של מה בכך. היא דקרה בגיל 55, לראשונה בחייה, מישהו שרגע קודם לכן ישב עליה וחנק אותה עם שתי ידיו, כשחשה שהיא בסכנת חיים.

כיום היא עדיין סובלת מבעות רפואיות, ובכל זאת משתלבת בעבודה ועובדת. יש לה קשיים לא מבוטלים, כמו העדר כל תמיכה חיצונית, אין לה ביקורים, הביקורים היחידים שהיא מקבלת אלה ביקורי בא כוחה. אין שיחות טלפון, אין מי שיפקיד לה כסף בקנטינה. ברור שהמצב הזה מאוד קשה, מעבר לכל הקשיים הרגילים שחוזה כל אסירה.

המצב הבריאותי של אמה מאוד קשה והחשש הגדול שלה שהיא לא תזכה לראות את אמה. למשפחתה אין יכולת כלכלית להגיע ארצה.

ככל שהמאסר יתמשך, השחרור שלה יהיה קשה יותר.

לאור האמור עתר ב"כ הנאשמת להשית עליה 6.5 שנות מאסר, בצינו כי מדובר בעונש לא קל עבור הנאשמת.

ב"כ הנאשמת הגיש אסופת פסיקה שפסקי הדין הרלבנטיים הם כמפורט להלן:

א. ע"פ 6144/07 פלוכין נ' מדינת ישראל - הוגש גם על ידי ב"כ המאשימה.

ב. ע"פ 9680/04 מזל אוחנה נ' מדינת ישראל, המערערת הורשעה בהריגת בעלה בעת קטטה ביניהם כשבחלק מן הקטטה ניסה המנוח להוציא מידיה של המערערת את סכין המטבח בו אחזה. בית המשפט העליון הפחית את עונשה של המערערת לשבע שנות מאסר בפועל בשל העובדה כי "נסיבותיו המדויקות של האירוע לא הובררו .. ואין לשלול שמדובר היה בתוצאה לא מכוונת של השתלשלות סיבתית מצערת במיוחד", כמו גם העובדה כי למערערת שתי בנות קטנות.

ג. ע"פ 2167/12 פלונית נ' מדינת ישראל, המערערת הורשעה בהריגת בעלה ונדונה לעשר שנות מאסר. המערערת והמנוח חזרו מאירוע, החלו להתווכח, המנוח קילל את הנאשמת וסטר לה, היא פנתה לחדר השינה, נטלה אקדח ושבחה לסלון, המנוח המשיך לקללה והיא ירתה יריה בודדת שגרמה למותו.

בית המשפט העליון עמד על נסיבותיה המיוחדות של המערערת אשר סבלה מאליומות מתמשכת מצד המנוח, שהיה מכור לסמים ומעורב בעולם העברייני ועל חוסר יכולתה לעזוב נוכח תלותה בו, ועל מצבם הקשה של שלושת ילדי בני הזוג והעמיד את עונשה על שבע וחצי שנות מאסר.

הנאשמת בדברה האחרון אמרה כי אינה יכולה לדבר הרבה, אך יש לה רק שאלה אחת, היא ישראלית, ביקשה עזרה מהמדינה ולא עזרו לה, ואינה יודעת מה עליה לעשות אם רוצים להרוג אותה.

6. דין והכרעה:

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה הוא הגנה על חיי אדם, קדושת החיים, שלמות הגוף ובטחון הציבור.

באי כוח הצדדים הסכימו כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה נע בין שש וחצי לאחת עשרה וחצי שנות מאסר בפועל.

מכאן, שבשלב זה יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הן לקולא והן לחומרא.

לקולא תיזקף הודאתה של הנאשמת טרם ניהול הוכחות ונטילת אחריות למעשה העבירה, מסכת חייה הקשה כמתואר מעלה, מצבה הפיזי והכלכלי עובר לביצוע העבירה והעובדה כי לביצוע העבירה קדמה אלימות לא קלה של המנוח כעולה מתמונות שהוגשו ואשר צולמו יום לאחר האירוע ובהן נראית הנאשמת כשעל צווארה סימני חניקה, העדר עבר פלילי והעובדה כי כנגד המנוח הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בראשון לציון האוחז בשלושה אישומים בגין ביצוע עבירות של איומים, היזק לרכוש במזיד ותקיפה, בחודש אפריל 2014, כל אלה כלפי המתלוננת.

לחומרא יישקל חוסר רצונה של הנאשמת לעבור טיפול כלשהו בנושא האלכוהול, העדר אמפתיה למנוח ועמדותיה הנוקשות של הנאשמת, העובדה כי עזבה את הבית על מנת לתור אחר מקום לרכישת אלכוהול ולא הזעיקה עזרה אלא רק לאחר ששבה לדירה בחלוף זמן מה.

יש להדגיש כי לא נעלמו מעיני נסיבות חייה הקשות של הנאשמת כמו גם שיתוף הפעולה שלה עם רשויות האכיפה. יחד עם זאת, בהעדר המלצה טיפולית ובקיומו של סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות, יש להשית על הנאשמת עונש חמור ומרתיע, של מאסר ממושך לריצוי בפועל, כפי שנפסק על ידי כבוד השופט חשין בע"פ 8314/03, רג'אח נ' מדינת ישראל:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות

הגוברת והולכת ברחובות ובבתים ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שירשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר. המערער שלפנינו נטל היתר לעצמו לקטול אדם על סכסוך של לא כלום. על מעשהו הרע עליו לשאת בעונש חמור ולא נמצא לנו הבדק להתערב בעונש שנגזר עליו בבית המשפט המחוזי".

בהתחשב בכל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. תשע שנות מאסר בפועל שמניין מיום מעצרה של הנאשמת- 17.9.2014.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורה ממאסר לא תעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ו, 17 אפריל 2016, במעמד הצדדים.